

Công Thức Giết Chồng

Nguyên tác: *Recette de meurtre* Tác giả: C.P. Donnell, Jr - Alfred Hitchcock présente
Thùy An phỏng dịch

Thanh tra Miron đứng tần ngần trước ngôi biệt thự lộng lẫy. Giàn hoa giấy trên vòm cổng bùng lên màu đỏ thắm, rực rỡ dưới ánh mặt trời. Ông đưa tay bấm chuông.

Nữ chủ nhân –bà Chalon, bốn mươi tuổi –tiếp ông trong một phòng khách sang trọng, màn voan trắng, ghế nệm lót nhung và sàn trải thảm. Bà có một vẻ đẹp lạ lùng. Miron nghĩ ngay đến một khuôn mặt tạc đầy thạch cao với đôi mắt trong xanh như mây trời Địa Trung Hải thấp thoáng ngoài cửa sổ. Thân hình bà nẩy nở săn chắc, hứa hẹn dù cho đến tuổi sáu mươi, những đường nét quyến rũ ấy vẫn không bị thời gian bôi xóa. Chà, ông nghĩ, điều này cũng chẳng cung cấp được gì thêm cho những dự tính của mình.

- Một ly Dubonnet nhé, thưa ông thanh tra?

Đang nhìn vào đôi môi mọng của nữ chủ nhân, Miron giật mình. Ông cố lấy giọng tự nhiên:

- Cảm ơn.

Bà Chalon nâng ly uống trước, mắt nhìn ông tinh quái. Rồi bà mỉm cười, tuyên bố thẳng thừng:

- Ông đến điều tra về vụ tôi đã đầu độc mấy ông chồng cũ phải không?

Miron sửng sờ, lúng túng:

- Thưa bà... tôi...

- Ngay từ lúc ông đến trình diện ở Tỉnh đường, tôi đã đoán ra điều đó.

Thanh tra Miron trấn tĩnh, lấy lại vẻ lạnh lùng nghề nghiệp:

- Thưa bà, tôi đến để yêu cầu bà cho phép khai quật thi thể các ông Charles Wesser và ông Etienne Chalon, để các chuyên gia giám định y khoa tiến hành xét nghiệm nội tạng. Thưa bà, tại sao trước đây bà lại từ chối việc ấy với hạ sĩ Luchaire của Sở Cảnh Sát địa phương?

- Luchaire thiếu tế nhị nên tôi ghét ông ta. Tôi từ chối vì thái độ cá nhân chứ không chối từ với luật pháp.

Bà Chalon lại nâng ly lên đôi môi mọng, ánh mắt tình tứ:

- Với ông, tôi có từ chối đâu nào. Thưa ông thanh tra Miron, tôi biết rõ phương pháp của các ông là tiến hành khám phá bí mật khởi đầu bằng cách hỏi lại xác chết...

Bà ngừng một tí để thích thú thấy viên thanh tra ngượng đỏ mặt, nhưng lại tăng lời như không chú ý, tiếp tục nói rất tự nhiên:

- Và, những cuộc xét nghiệm y khoa đã hoàn tất, ông đã bối rối vì chẳng tìm thấy gì cả. Thế rồi ông đến tận đây để nắm vững về tôi: về khả năng, cá tính... biết đâu, nhờ may mắn trong cuộc đối thoại, ông có thể tìm ra những dấu hiệu phạm tội của tôi.

Bà nói một hơi, đánh trúng chính xác những mục tiêu của ông. Nếu ông không chịu thú nhận thì thật là ngốc.

- Rất đúng, thưa bà Chalon, đúng trên giấy tờ. Nhưng... khi người ta có hai ông chồng cùng chết vì rối loạn tiêu hóa dữ dội, cùng chết sau ngày cưới chưa đầy hai năm, lại cùng ở cái tuổi chưa phải là già lắm và cùng để lại toàn bộ tài sản lớn lao cho người vợ góa thừa kế... Bà hiểu chứ?

- Vâng, tôi rất hiểu.

Bà Chalon tiến lại cửa sổ. Chiếc áo cổ rộng cắt khéo ôm lấy bộ ngực tròn đầy, quyến rũ, làm mờ đi màu xanh của biển dịu dàng thăm thẳm ngoài kia.

- Thanh tra Miron, ông có thích nghe tôi xưng hết tội lỗi không?

Giọng nói của bà êm ái như vuốt ve dỗ dành khiến Miron phải đề cao cảnh giác. Ông thầm nghĩ, người đàn bà này rất nguy hiểm, quá sức nguy hiểm.

- Nếu bà muốn như thế, thưa bà Chalon.

- Vậy thì, tôi sẽ làm ông hài lòng.

Bà Chalon không cười nữa. Qua cửa sổ mở rộng, một cơn gió tỏa vào phòng mùi hương ngào ngạt, nhưng không phải hương thơm của hoa cỏ ngoài vườn.

- Ông có biết tí gì về nghệ thuật nấu ăn không, thưa ông Miron?

- Tôi từ Paris đến, bà biết mà.

- Và còn nghệ thuật yêu đương?

- Tôi đã thưa với bà, tôi từ Paris đến.

- Vậy thì...

Sau một hơi thở sâu làm bộ ngực căng lên, bà Chalon tiếp:

- Tôi, Hortense, Eugénie Villerois –Wesser –Chalon, có thể nói với ông rằng, tôi ám sát có chủ tâm người chồng thứ nhất, ông Wesser năm mươi bảy tuổi cũng như người chồng thứ hai, ông Chalon sáu mươi lăm tuổi.

"Bà ta điên chẳng?" Miron nhủ thầm.

- Tôi kết hôn với ông Wesser bởi sự ép buộc của gia đình. Chưa đầy nửa tháng, tôi đã nhận ra rằng, ông ta có đầy đủ mọi thói xấu của một kẻ làm loạn lúc về già, nghĩa là thô bỉ, phàm ăn và dâm dục như một con yêu râu xanh. Tất cả những cái ấy đã gây nên tình trạng tồi tệ cho bao tử. Điều này có ghi hết trong hồ sơ, ông đồng ý chứ?

- Thế còn ông Chalon?

- Ông ta già hơn, cũng như tôi đã lớn tuổi khi kết hôn với ông ta.

Miron hỏi giọng pha chút mỉa mai:

- Và bao tử của ông Chalon cũng ở trong tình trạng tồi tệ?

Bà Chalon thản nhiên:

- Chắc chắn là thế. Chalon ít thú tính hơn Wesson, nhưng ông ta lại tàn bạo, đối xử ác độc với trẻ con và nốc rượu mạnh như hũ chìm. Ông ta đã man đến nỗi tôi đã không ngần ngại quyết định: Chalon phải chết như Wesson đã chết.

Miron lạnh người. Một phút yên lặng trôi qua. Miron dùng giọng thật nhẹ nhàng để không làm xáo trộn giọng tư tưởng của kẻ đang thú tội.

- Bằng cách nào? Thưa bà Chalon.

Bà Chalon quay lại, nở nụ cười rạng rỡ:

- Có lẽ ông biết những món ăn như Gà tây nhồi hạt dẻ, Vịt nấu ngũ sắc, Cá mú đút lò, Xúp gân nai, cua gạch...

- Kìa, bà đã làm tôi phát thèm lên đấy.

- Ông hỏi tôi giết người bằng cách gì ư? Thưa ông Miron, tôi đã phục vụ họ với thực đơn hàng trăm món, và với mỗi món, tôi thêm vào một tí...

Đột nhiên, bà ngừng nói. Bàn tay thanh tra Miron siết chặt ly Dubonnet, dồn hết nghị lực để khỏi lộ vẻ nôn nóng.

- Bà đã thêm vào... thêm vào tí gì vậy?

- Ông đặc trách vụ án này, ông có biết thân sinh của tôi là ai không?

- Ông Jean –Marie Villerois, một bậc thầy của những bậc thầy về ẩm thực.

- Đúng thế. Ba tôi đã truyền hết nghề nấu nướng cho tôi.

Miron căng thẳng, bực bội nhưng cũng đành chấp nhận câu chuyện lông bông của người đàn bà xinh đẹp này.

-... Nhưng bà vừa bảo rằng, bà đã thêm vào mỗi món ăn một tí...

Bà Chalon quay lưng lại. Miron bỗng choáng ngợp trước bờ vai thon thả, vóc dáng cân đối, vòng eo tuyệt mỹ.

- Một tí... một tí nghệ thuật, thế thôi, không có gì khác nữa, ông thanh tra ạ. Loại người như Wesser hay Chalon làm sao mà cưỡng nổi. Một ngày ăn ba bốn bữa thịnh soạn... no đến cảnh hông, rồi lại nốc rượu vào. Ở tuổi ấy, ăn uống như vậy làm sao mà thọ nổi.

Bà Chalon ngưng nói. Căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng tíc tắc từ xa của chiếc đồng hồ quả lắc.

- Xin lỗi, thế còn nghệ thuật yêu đương... Chính bà đã nêu lên...

- Thưa ông thanh tra, điều này phải có sự giúp đỡ của một vài cô bạn trẻ thật hấp dẫn. Tóm lại, tôi đã giết hai đực lang quân của tôi bằng công thức **ĂN NO** cộng với **RỪNG MỒ**. Chỉ thế thôi.

Lại yên lặng. Một sự yên lặng căng thẳng, chờ đợi. Chợt thanh tra Miron đứng dậy, đột ngột đến nỗi bà Chalon quay phắt lại, mặt tái xanh.

- Chiều nay, mời bà đi với tôi đến Nice.

- Đến... Sở Cảnh Sát ư? Thưa ông thanh tra.

- Không, chúng ta sẽ đi uống champagne, nghe nhạc và khiêu vũ.

- Ở... thưa ông...

- Hãy nghe tôi nói. Thưa bà, tôi độc thân, bốn mươi bốn tuổi, không nhiều thói xấu lắm. Tôi có dành dụm một khoảng tiền với lợi tức hàng năm không đến nỗi tệ...

Ông nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm của bà:

-... và tôi mong mỗi... được chết vì bà./.